

بیاد جانباختگان

آرمیده در گلزار خاوران

جمهوری اسلامی ایران در اوایل استقرارش برای محکم نمودن پایه‌های ارتجاعی خود در جامعه، قبل از هر چیز به دستگیری و کشت و کشتار زندانیان سیاسی و جریان‌ات انقلابی و چپ پرداخت و هزاران انسان مبارز و انقلابی را به جوخه‌های اعدام سپرد و جو رعب و وحشت را براه انداخت. جنازه‌لت و پار شده‌ این عزیزان را در گورستانی بدون نام و نشان به اسم خاوران دفن کردند، که از طرف خانواده‌های جانباختگان و مردم گلزار خاوران نام گرفته است.

هرسال در سالروز این قتل و عام وحشیانه، مردم و خانواده این عزیزان با گل باران کردن این مکان، یاد این عزیزان را گرامی می‌دارند.

سال 1361 در یکی از مقرهای کومه‌له در ناحیه سقز، تعداد زیادی عکس رفقای جانباخته کومه‌له به دیوار آویزان شده بود. زنده یاد دکتر جعفر شفیعی در مسیر راه که به مأموریت تشکیلاتی می‌رفت یک شب پیش ما ماندگار شد، عکسها توجه‌اش را جلب کرد و بعد از چند لحظه در پائین عکسها، شعر زیر را نوشت، که برای همیشه در ذهنم نقش بسته است، متأسفانه نمی‌دانم چه کسی این شعر را سروده است.

من نیز این سروده را تقدیم می‌کنم به جانباختگان خاوران، دکتر جعفر و هزاران جانباخته راه آزادی انسان از قید ظلم و ستم،

هرگز گماخ مدار، که از یاد رفته اند

هر چند همچو گل، همه برباد رفته اند

چوخ برباد رفته اند، از یاد رفته اند

اینخ نه آخ گلند، که گویی در ایخ خزاخ

سربازاخ نبرد نهائی اند

پولاد زیست کرده و پولاد مرده اند